

Spoutaný klesám,
kámen dávno nevnímám,
zábrany ty tam,
zmámen, milost nepřijímám!

Tak čím jsem zvláštní?
Chci masku smíchu si vzít,
pod ní můj xicht zvažní,
než přetrhnu nit.

Správně cílená lež
mě chrání, když unikám,
pološílená zvěř zas
vhání do míst, kam
přístup mít je dar,
já jej s chutí odmítám,
z žil i kapilár
protest stříká - procitám!

Závidím ti cestu správnou,
závidím tvou bolest i tvůj strach,
závidím ti, sílu dávnou,
závidím odpověď nalézt v otázkách,
závidím ti cíl vše zvládnout,
závidím chuť odkrýt vlastní tvář
závidím ti, závidím
tvůj sen, že se neschováš!

Zoufalý a sám,
rány dávno nevnímám,
zábrany ty tam,
brány tiše zavírám,
stárnutí je dar,
já jej s chutí odmítám,
v náručí jen zmar,
odhalen touhu promítám!